

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 844 ²	Ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ Δευτέρα 2 Φεβρουαρίου 2015 (2002)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Στὴν Ὑπαπαντὴ (τέσσερα διδάγματα)

Χθές, ἀγαπητοί μου, ἦταν πρωτομηνιά. Σήμερα, 2 Φεβρουαρίου, εἶνε μεγάλη δεσποτική ἑορτή. Τί σημαίνει **δεσποτική ἑορτή**; Δεσπότης εἶνε ἕνας καὶ μόνο· ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Καὶ λέγεται Δεσπότης, διότι δεσπάζει παντοῦ, ἐξουσιάζει τὰ πάντα. «*Δεῦτε προσκυνήσωμεν, καὶ προσπέσωμεν αὐτῷ...*». Γι' αὐτὸ οἱ ἑορτές τοῦ Χριστοῦ λέγονται δεσποτικές. Πρώτη δεσποτική ἑορτὴ εἶνε τὰ Χριστούγεννα στὶς 25 Δεκεμβρίου. Τὴν 1η Ἰανουαρίου εἶνε ἡ Περιτομὴ. Καὶ σήμερα, σαράντα μέρες μετὰ τὰ Χριστούγεννα, εἶνε ἡ ἑορτὴ τῆς Ὑπαπαντῆς.

Τί θὰ πῆ Ὑπαπαντῆ; Ὑπαπαντὴ θὰ πῆ συνάντησις, ὑποδοχή.

Στὴν Ὁρθοδοξία, ὅταν τὸ παιδάκι γίνῃ σαράντα ἡμερῶν, τὸ παίρνει ἡ μάνα καὶ τὸ πηγαίνει στὴν ἐκκλησία. Ἐκεῖ ὁ παπᾶς κάνει μιὰ ἀκολουθία καὶ τὸ εὐλογεῖ. Ἔτσι ἔγινε καὶ μετὰ τὸ Χριστό. Γι' αὐτὸ **πρέπει τὰ παιδάκια νὰ τὰ πηγαίνουμε σαράντα ἡμερῶν στὸ ναό**. Καὶ ἔτσι γινόταν πάντοτε. Μόνο τώρα κάτι μοντέρνες γυναῖκες δὲν τὰ πᾶνε, καὶ γι' αὐτὸ κατανοοῦν διαβολόπαιδα. Παιδὶ πού δὲν τὸ εὐλογεῖ ἡ Ἐκκλησία, θὰ γίνῃ διαβόλου παιδί.

Εἶχαν λοιπὸν καὶ οἱ Ἰουδαῖοι τὴν ἴδια συνήθεια. Αὐτὸ βλέπουμε στὴ σημερινὴ ἑορτὴ. **Ἡ Παναγία** μας σαράντα μέρες μετὰ τὴ γέννησι πῆρε στὴν ἀγκαλιὰ τὸ Χριστό, τὸ Θεῖο Βρέφος, καὶ πῆγε στὸ ναὸ τοῦ Σολομῶντος.

Ἐκεῖ συνέβη τὸ ἐξῆς. Ἕνας ἀσπρομάλλης γέροντας, ὁ **Συμεὼν**, μόλις εἶδε τὸ Θεῖο Βρέφος, τὸν φώτισε ὁ Θεὸς καὶ πλησίασε. Ὑποδέχθηκε στὴν ἀγκάλη του τὸ Χριστό, καὶ εἶπε λόγια θεϊκὰ - προφητικὰ. Τί εἶπε; Ὅτι τὸ παιδί αὐτὸ διαφέρει ἀπ' ὅλα τὰ ἄλλα. Εἶνε ὁ ἴδιος ὁ Θεός. Τὸ περίμεναν γενεές γενεῶν, ὅλοι οἱ λαοὶ τοῦ κόσμου καὶ οἱ Ἰσραηλίτες. Τὸ παιδί

αὐτὸ θὰ γίνῃ μέγας, θὰ ἐλευθερώσῃ τὸν κόσμο ἀπὸ τὴν ἁμαρτία... Αὐτὸς ἦταν ὁ Χριστός, πού εὐλογοῦσε ὁ γέροντας ἐκείνη τὴ στιγμή.

Ἔπειτα ἐστράφη **πρὸς τὴν Παναγία** καὶ τῆς εἶπε φοβερὰ λόγια, πού ὅσες εἶνε μανάδες τὰ νιώθουν περισσότερο· «*Κ' ἐσύ*», λέει, μάνα, «*θὰ νιώσης σπαθὶ θὰ διαπερνᾷ τὴν καρδιά σου*». «*σοῦ δὲ αὐτῆς τὴν ψυχὴν διελεύσεται ῥομφαία*» (Λουκ. 2,35). Προφήτευσε, δηλαδή, ὅτι θὰ ἔρθῃ μέρα, πού θὰ πονέσῃ πάρα πολύ. Ὅπως καὶ ἦρθε ἡ ἡμέρα αὐτή, ἡ Μεγάλῃ Παρασκευῇ, πού ἡ Παναγία μας εἶδε τὸ Χριστὸ ἐπάνω στὸ σταυρὸ καὶ πόνεσε πολύ.

Κοντὰ στὸ γέροντα Συμεὼν καὶ μιὰ ἄλλη γερόντισσα 84 χρονῶν, ἡ Ἄννα, ἦρθε ἐκείνη τὴν ὥρα. Αὐτὴ εἶχε ζήσει 7 μόνο χρόνια μετὰ τὸν ἄντρα της καὶ μετὰ ἐχίρευσε. Δὲν ἦλθε πλέον σὲ δεύτερο γάμο, ὅπως κάνουν τώρα μερικές. Γιατὶ **ἕνα γάμο εὐλογεῖ ἡ Ἐκκλησία μας**. Ὁ δεύτερος καὶ ὁ τρίτος γάμος ἐπιτρέπεται κατ' ἀνάγκην, ἀλλὰ δὲν εἶνε γάμος· εἶνε μιὰ συγκατάβασις στὴν ἀδυναμία. Ὁ πρῶτος γάμος εἶνε εὐλογία. Εἶδατε τί λέει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο; Ὅτι ἡ Παναγία πῆρε, λέει, ἕνα ζευγάρι τρυγόνια καὶ τὰ πῆγε στὸ ναό, νὰ τὰ προσφέρῃ εὐχαριστήριον θυσία στὸ Θεό. Γιατὶ τρυγόνια; Διότι αὐτὰ εἶνε τὸ πιὸ συνδεδεμένο ζεῦγος. Δὲν μαλώνουν ποτέ. Κι ἅμα σκοτωθῇ τὸ ἕνα, τὸ ἀρσενικὸ ἢ τὸ θηλυκὸ, τὸ ἄλλο δὲν ζευγαρώνει πλέον, δὲν πάει μετ' ἄλλο, ἀλλὰ κλαίει, ἀλλάζει δηλαδή καὶ τὴ φωνὴ του ἀκόμα. Μᾶς δίνουν ἔτσι τὸ δίδαγμα, ὅτι ὁ πρῶτος γάμος εἶνε αὐτὸς πού θέλει ὁ Θεός.

Ἡ Ἄννα λοιπὸν, ὅταν πέθανε ὁ ἄντρας της, πῆγε πλέον στὸ ναὸ καὶ ἔγινε νεωκόρος. Νῆστευε καὶ προσευχόταν πολύ. Αὐτὴ ἡ εὐλογημένη γερόντισσα ἦρθε τὴν ὥρα ἐκείνη στὸ ναὸ καὶ ἄρχισε νὰ λέῃ γιὰ τὸ Χριστὸ λόγια θεῖα.

Καὶ ὁ Συμεὼν κατέληξε· Θεέ μου, τώρα πού

εἶδα τὸ Χριστὸ πάρε με πλέον· φεύγω ἱκανοποιημένος. Ἡ μέρα αὐτὴ ἦταν ἡ πιὸ μεγάλη τῆς ζωῆς μου. Σ' εὐχαριστῶ πού, ὅπως εἶχες πεῖ, μ' ἀξιώσεις νὰ δῶ τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου. «*Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμά σου ἐν εἰρήνῃ...*» (Λουκ. 2,29).

Αὐτὸ εἶνε μὲ ἀπλᾶ λόγια τὸ γεγονὸς ποὺ ἐορτάζουμε σήμερα. Ἡ Ὑπαπαντὴ μᾶς προσφέρει **τέσσερα διδάγματα**.

● Τὸ ἕνα εἶνε **γὰ τὸς γέροντες**. Γέροντας ἦταν ὁ Συμεών, γερόντισσα καὶ ἡ Ἄννα. Αὐτοὶ ἦταν ἅγιοι γέροντες. Ποῦ νὰ βρῆς τώρα τέτοιους γέροντες, σεμνοὺς, ἠθικοὺς, ἐναρέτους, ποὺ διαβάζουν τὶς Γραφές! Σπανίζουν.

Σήμερα τί γίνεται; Καλὰ οἱ νέοι, τρελλάθηκαν· ἀλλὰ καὶ οἱ γέροι; Τὸ βλέπεις τὸ γέρο, τὸ ἕνα πόδι του εἶνε στὸν τάφο, ἀλλὰ ἐκκλησία δὲν πατάει. Κάθεται στὸ καφενεῖο διπλοπόδι μὲ τὸ τσιγάρο στὸ στόμα. Τὸ στόμα του ἕνα λόγο σωστὸ δὲν λέει· αἰσχρολογεῖ καὶ βλαστημάει. Εὐαγγέλιο δὲν ἀνοίγει, στὴν ἐξομολόγησι δὲν πάει. Τὰ μαλλιά του ἄσπρισαν, τὰ δόντια του πέφτουν, τὰ μάτια του δὲν βλέπουν, πλησιάζει τὸ τέλος, κι ἀκόμα δὲν πῆγε νὰ ἐξομολογηθῆ, νὰ πλησιάσῃ τὸ Χριστό. Ἀδιαφορεῖ τελείως, ἐνῶ ὁ ἀρχάγγελος σὲ λίγο θὰ πάρῃ τὴν ψυχὴ του. Βρὲ γέροντα, **πῆγαινε στὸν πνευματικὸ νὰ ἐξομολογηθῆς**, νὰ κλάψῃς· κι ὅταν ἐκεῖνος σοῦ πῆ «*Ἀφένονται σοι αἱ ἁμαρτίαι σου*» (Λουκ. 5,20), θὰ νιώσης χαρὰ ποὺ δὲν περιγράφεται. Θὰ πῆς κ' ἐσὺ «*Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, δέσποτα, ... ἐν εἰρήνῃ*».

● Τὸ ἄλλο δίδαγμα εἶνε **γὰ τὶς μάνες**. Θὰ σὲ πῶ μάνα ὄχι ὅταν ἀπλῶς γεννᾷς. Ἡ γέννα εἶνε εὐκόλο, φυσικὸ πρᾶγμα· καὶ τὰ ζῶα γεννᾶνε. Θὰ σὲ πῶ μάνα, ὅταν τὸ παιδάκι σου, προσπαθήσῃς ὄχι μόνον νὰ τὸ ταίζῃς, νὰ τὸ πλένης καὶ νὰ τὸ καθαρίζῃς, νὰ τοῦ τραγουδᾷς καὶ νὰ τὸ κοιμίζῃς, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸ διδάξῃς.

Ἡ πρώτη λέξι, ποὺ πρέπει νὰ μάθῃς στὸ παιδί, εἶνε «Χριστός», ποὺ εἶνε παραπάνω ἀπ' ὅλους. Ἡ μάνα θὰ πῆ στὸ παιδί γὰ τὸ Χριστό. Μάθε το νὰ μιλήῃ μὲ τὸ Θεό. Πιάσε τὸ χεράκι του, ἔνωσέ του τὰ τρία δάχτυλα, δεῖξε του νὰ κἀνῃ τὸ σταυρό του. Καὶ νὰ τὸ βάλῃς νὰ γονατίσῃ, νὰ κἀνῃ τὴν προσευχή του, νὰ πῆ τὸ «*Ἄγιος ὁ Θεός...*», τὸ «*Πάτερ ἡμῶν...*», τὸ «*Κύριε ἐλέησον*», τὸ «*Πιστεύω...*». Κι ὅταν χτυπάει ἢ καμπάνα τὴν Κυριακὴ, μὴν τ' ἀφήνεις νὰ κοιμᾶται. Ξύπνησέ το, πλύνε το, ντύσε το, πάρ' το ἀπ' τὸ χεράκι καὶ **φέρε το στὴν ἐκκλησία**. Γιατὶ ἀλλοίμονο σ' ὅποιον κοιμᾶται τὴν ὥρα ποὺ χτυποῦν οἱ καμπάνες.

Γι' αὐτὸ **τὰ παιδιὰ πλέον ἔγιναν θηριώδη**, ἀναρχικοὶ καὶ τρομοκράτες, τέρατα. Ὅπως εἶπε ὁ ἅγιος Κοσμάς, ὅταν θὰ ἀδειάσουν οἱ ἐκκλησίαι, θὰ γεμίσουν οἱ φυλακές.

● Τὸ τρίτο δίδαγμα εἶνε **γὰ τὸς πατεράδες** καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους μεγάλους τοῦ σπιτιοῦ. Προσέξτε τὸ παιδί. Ἄχ πατέρα, τί μεγάλη ἀποστολὴ ἔχεις! Τελείωσες τὴ δουλειὰ καὶ πᾶς στὸ σπίτι; Κάθησε μαζὶ μὲ τὸ παιδί καὶ μίλησέ του. Δὲν θέλει μόνον φαί. Θέλει βεβαίως καὶ ὑλικὸ φαί τὸ παιδί· ἀλλὰ θέλει κυρίως φαί ψυχικό. Πάρε τὸ Εὐαγγέλιο, διάβασε ἕνα κομμάτι καὶ πές του δυὸ λόγια. Τὰ κάνετε αὐτά;

Ἐγὼ σᾶς λέγω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ μου. Εἶχα **μιά γιαγιὰ ἁγία** – ἄς τὴν θυμηθῶ. Ἀγράμματη ἦταν. Μ' ἔπαιρνε κοντὰ της, μὲ γονάτιζε, μὲ ἔμαθε προσευχές – ἄς εἶνε αἰωνία της ἡ μνήμη. Ξέχασα δασκάλου, ξέχασα καθηγητᾶς, ξέχασα ἄλλους, τὴ γιαγιὰ μου δὲν τὴν ξεχνῶ!

Ποῦ εἶνε σήμερα αὐτὰ τὰ παραδείγματα; Ποῦ εἶνε οἱ **γονεῖς**, ποὺ θὰ πάρουν τὸ παιδί νὰ τοῦ μάθουν τὸ Θεό; Σᾶς τὸ λέω μὲ βεβαιότητα· Μὲ τέτοιο περιβάλλον, τὸ παιδί θὰ μεγαλώσῃ, θὰ πάῃ σχολεῖο, θὰ σταδιοδρομήσῃ, θὰ γεράσῃ· μπορεῖ νὰ ξεχάσῃ πολλὰ ἄλλα, μὰ ποτέ δὲν θὰ ξεχάσῃ **τὸ σπίτι** του. Αὐτὸ λέει ἡ πεῖρα τῆς ζωῆς.

● Κάτι ἀκόμα καὶ τελείωσα. Σήμερα τὸ εὐαγγέλιο ἔχει καὶ **μιά προφητεία**. Ποιὰ προφητεία; Ὅτι τὰ πάντα θ' ἀλλάξουν, ἀλλὰ ἕνας θὰ μείνῃ. **Θὰ μείνῃ ὁ Χριστός!** Πολλοὶ θὰ τὸν πολεμήσουν, λέει ἡ προφητεία. Θ' ἀκονίσουν τὰ μαχαίρια καὶ τὶς γλώσσες τους, θὰ κάνουν τὸ πᾶν γὰ νὰ τὸν ξερριζώσουν μέσα ἀπὸ τὶς καρδιές. Μὰ ὁ Χριστὸς δὲν ξερριζώνεται· εἶνε βαθειὰ ῥιζωμένη ἡ πίστι (βλ. Λουκ. 2,34).

Δὲν βλέπετε τί ἔγινε; Ἄθεοι πολέμησαν τὴν Ἐκκλησία, μὰ βλέπεις τώρα οἱ ἐκκλησίες γεμίζουν. Κι ὅταν περνοῦν τὰ ἅγια κλαῖνε! Ὁ Χριστὸς **θὰ ζῆ εἰς αἰῶνας αἰῶνων**.

Τελειώνω. Ἄς ρωτήσουμε τὸν ἑαυτὸ μας· **Εἴμαστε μὲ τὸ Χριστό;** Τὸν ἀγαποῦμε καὶ τὸν πιστεύουμε ἢ τὸν ἀπορρίπτουμε καὶ τοῦ πᾶμε κόντρα; Νὰ ξέρομε πάντως πολὺ καλὰ – καὶ γράψτε το· **ὅποιος πάει κόντρα μὲ τὸ Χριστό, θὰ γίνῃ στάχτη!** Γι' αὐτὸ κοντὰ στὸ Χριστό! Μαζὶ μὲ τοὺς ἀγγέλους, μὲ τοὺς ἁγίους, μὲ τὸν ἅγιο Συμεών καὶ τὴν ἁγία Ἄννα ποὺ ἐορτάζουν σήμερα. Κοντὰ στὸ Χριστὸ μικροὶ καὶ μεγάλοι. Διότι ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ Θεός· ὄν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**